

Usnesení

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl po provedeném veřejném zasedání dne 2. listopadu 2020 v trestní věci odsouzeného **L. K.**, narozeného XXXX v XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve XXXX,

takto:

Podle § 283 písm. d) trestního řádu se návrh odsouzeného L.K., narozeného XXXX, na povolení obnovy řízení v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně pod sp. zn. 61 T 36/2011 **zamítá**.

Odůvodnění

1. L. K. byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, dne 5. 12. 2011, č. j. 61 T 36/2011-729, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 2. 2012, č. j. 4 To 2/2012-792, pro zločin vraždy dle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i), písm. j) trestního zákoníku a přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 25 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou a současně bylo rozhodnuto o povinnosti odsouzeného uhradit poškozeným škody. Proti výše uvedeným rozhodnutím si následně odsouzený podal dovolání, které bylo usnesením Nejvyššího soudu České republiky v rámci neveřejného zasedání ze dne 29. 8. 2012, č. j. 3 Tdo 964/2012-32 odmítnuto.
2. Odsouzený podal ke Krajskému soudu v Brně, pobočka ve Zlíně dne 21. 9. 2020 návrh na obnovu řízení z důvodu porušení práva na jen zákonné zbavení osobní svobody. V daném návrhu poukazuje na článek 8 odst. 2 Listiny (odsouzený neuvádí které), dle které lze člověka zbavit svobody jen z důvodů a způsobem, jenž stanoví zákon. Podle článku 39 Listiny nelze uložit trest, než za jednání zákonem zakázané. Podle článku 41 odst. 2, kde se v Listině mluví o zákonu, rozumí se tím zákon Federálního shromáždění, jestliže z ústavního rozdělení zákonodárné pravomoci nevyplývá, že úprava přísluší zákonům národních rad, což je nutno vykládat jako definiční ustanovení. Trestní zákoník však byl přijat Parlamentem České republiky a z hlediska Listiny tak nejde o zákon a zbavení osobní svobody, který by byl přijat na základě postupu dle Listiny, a je tak protiústavní. Odsouzený zdůraznil, že podle Listiny trestní zákoník není zákonem, což je nová skutečnost, kterou musí soud projednat. V doplnění návrhu ze dne 30. 9. 2020 odsouzený zdůrazňuje nutnost postupovat v souladu s Ústavou České republiky, kdy v daném případě tak postupováno nebylo. Svůj návrh odsouzený dále rozvedl v rámci přípisu ze dne 20. 10. 2020, kde rozebírá, z jakých důvodů nelze rozhodovat dle trestního zákoníku a z jakých důvodů nebyl přijat tento zákon v souladu s textem Listiny.
3. Podle § 278 odst. 1 trestního řádu obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě, nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve, odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích, nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo

vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestního činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

4. Odsouzený jako důvod poukazuje na neplatnost trestního zákoníku, který byl přijat v rozporu s Listinou práv a svobod, kdy krajský soud by měl trestní zákoník označit za neplatný a obžalovaného propustit na svobodu. Odsouzený tak soudu nenavrhuje provedení jakýchkoliv nových důkazů, které by mohly vést k obnově řízení, a soud má jen posoudit platnost, či neplatnost trestního zákoníku.
5. Obecným soudům, tedy i krajskému soudu, v žádném případě nepřísluší přezkoumávat platnost, či neplatnost zákona nebo rozpor zákona s ústavním pořádkem České republiky. Tato činnost náleží toliko Ústavnímu soudu České republiky a soud v tomto směru poukazuje na zákon č. 182/93 o Ústavním soudu ve znění zákona č. 331/1993 Sb. Podle § 71 odst. 1 daného zákona „byl-li na základě právního předpisu, který byl zrušen, vydán soudem v trestním řízení rozsudek, který nabyl právní moci, ale doposud nebyl vykonán, je zrušení takového právního předpisu důvodem pro obnovu řízení podle ustanovení zákona o trestním řízení soudním“.
6. Je tedy zřejmé, že odsouzený svůj návrh na obnovu řízení, který se opírá o domněnku neplatnosti trestního zákoníku, neposlal příslušnému soudu, ale o platnosti, či neplatnosti trestního zákoníku může rozhodnout toliko Ústavní soud, což by poté mělo za následek reálný důvod obnovy řízení. V současnosti je však trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009, platným a krajský soud nemá jakékoliv oprávnění posuzovat jeho zákonnost a platnost. Odsouzený mimo výše uvedených skutečností nenavrl jakékoliv jiné důkazy ve věci a je tedy zřejmé, že v této trestní věci nemohou být shledány důvody obnovy řízení. S ohledem na tuto skutečnost proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení a návrh na obnovu řízení zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat stížnost ve lhůtě do tří dnů ode dne doručení písemného vyhotovení usnesení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím podepsaného soudu. Podaná stížnost nemá odkladný účinek.

Zlín 2. listopadu 2020

JUDr. Radomír Koudela v. r.
předseda senátu